

ЛІТЕРАТУРА:

- Механізми воспалення бронхів і легких і противоспалююча терапія / под. редакцією Г.Б. Федосеєва. — Москва, 1998. — С. 197.
- Применение эреспала при лечении бронхолегочных заболеваний у детей / С.И. Петрова, Я.В. Панютина, Т.Ф. Умеркулова и соавт. // Лечащий врач. — 2000. — № 8. — С. 28–32.
- В.М. Свистушкин, Г.Н. Никифорова. Эреспал в клинической практике // CONSILIUM-PROVISORUM Том 1. — № 6. — 2001 [www.document] http://www.media/provisor/01_06/_16.shtml, 17–Feb–2002 (15.11.2002)/
- Сафронова А.Н., Гелле Н.А. Современные подходы к терапии бронхитов у детей // Медицинская помощь. — 2000. — № 6. — С. 26
- Evard Y., Kato G. et al. Fenspiride and inflammation in experimental pharmacology. // Eur. Resp. Rev. — 1991. — № 1. — P. 93–100.

ЭРЕСПАЛ В ЛЕЧЕНИИ БРОНХОЛЕГОЧНОЙ ПАТОЛОГИИ У ДЕТЕЙ

**Е.А. Речкіна, В.П. Костроміна,
Л.Б. Ярошчук**

Резюме

Изучены эффективность и переносимость препарата Эреспал (сироп) в лечении детей с бронхолегочной патологией. Установлено, что препарат оказывает выраженный противовоспалительный эффект как в виде монотерапии, так и в комплексном лечении острого бронхита (простого и обструктивного), рецидивирующего бронхита и пневмонии.

ERESPAL IN TREATMENT OF LUNG DISEASES IN CHILDREN

**E.A. Rechkina, V.P. Kostromina,
L.B. Yaroshchuk**

Summary

The efficacy and tolerability of Erespal (syrup) in treatment of children with lung diseases were studied. It was established that Erespal caused pronounced antiinflammatory effect both in monotherapy and in complex treatment of acute (simple and obstructive) and recurrent bronchitis and pneumonia.

УДК 616.12-02-008.64: 616.24-036.12: 615.451

Н.И. Гуменюк, Я.А. Дзюблик, Н.Д. Морская, Т.В. Яхница

ПРЕДПОСЫЛКИ К ПРИМЕНЕНИЮ ГИПЕРОСМОЛЯРНОГО ИНФУЗИОННОГО РАСТВОРА СОРБИТОЛА У БОЛЬНЫХ С ДЕКОМПЕНСИРОВАННЫМ ХРОНИЧЕСКИМ ЛЕГОЧНЫМ СЕРДЦЕМ

Інститут фтизиатриї та пульмонології ім. Ф.Г. Яновського АМН України

В патогенезе застоза в великому колі кровообращення у больних хронічними обструктивними захворюваннями легких важливé значення має підвищення внутрігрудного тиску [1]. За рахунок підвищення внутрігрудного тиску та заторення вихіду значно поганішаються умови для венозного повернення крові до серця та створюються предпосилки для її екстракоронарного депонування та розвитку отеків. Нарушення сократитильних властивостей м'язів серця внаслідок дії гіпоксії, інтоксикації, допоміжної навантаження сопротивленням розвиваються на пізніх стадіях захворювання.

Лечебний ефект салуретиків (фуросемід, этакрінова кислота, гідрохлортиазид та ін.) при серцевій недостаточності, обумовленій захворюваннями серця та судин, заснований на зменшенні обсягу циркулюючої крові (її секвестрації), за рахунок чого поганішається гемодинамічна функція серця, знижується венозне тиску. В зв'язку з цим зниження відлигості від отечих тканей за рахунок зміни градієнта тиску пасивно повертається в судинисту русло.

У больних з хронічним легочним сердцем (ХЛС) підвищення венозного тиску обумовлено в більшій мірі не порушенням інотропної функції серця, а зростанням внутрігрудного тиску. При цьому застосування салуретиків може сприяти зниженню венозного тиску та зниженню признаків застоза крові тільки в разі досягнення гіповолемії, яка при наявності у больних поліцитемії, зростанням гематокрита супроводжується заторенням реологіческих властивостей крові та зростанням ризику тромбоформування.

С цих позицій, з метою ліквідації явищ застоза крові в великому колі у больних з ХЛС більше обґрунтовано застосування осмотичних діуретиків. Ці препарати, в порівнянні з салуретиками, обумовлюють активну дегідратацію тканин за рахунок підвищення осмолярності крові.

Следует также учесть, что лечение петлевыми и тиазидными диуретиками часто сопряжено с развитием таких побочных явлений, как нарушения электролитного баланса (гипокалиемия, гипонатриемия, гипохлоремический алкалоз, гиперкальциемия), повышение концентрации в крови мочевой кислоты, ототоксичность, нарушение зрения, фасцикуляции мышц, иногда нейтропения и тромбоцитопения [2–5].

Нами проведено дослідження діуретичного ефекта гіперосмолярного інфузіонного препарату сорбілакт, основу якого становить гіпertonічний розчин сорбітола (200 г на 1000 мл). В якості препаратів порівняння використовували ізотонічний розчин глукози з хлористим калієм та реосорбілакт, що містить менше сорбітола (60 г на 1000 мл).

В дослідженнях брали участь 21 больний з хронічним легочним сердцем (18 чоловіків та 3 жінки) у віці від 45 до 76 років. У 18 пацієнтів було діагностовано хронічний обструктивний бронхіт, у 2 — фіброзуючий альвеоліт, у 1 — первинну легочну гіpertензію.

У всіх больних виявлялись признаки застоза в великому колі кровообращення (отеки на ногах та підвищення печіні), ступінь вираженості яких відповідала ІІ А стадії недостаточності кровообращення.

Ісследование проводили на протяжении трех дней: в 1-й день проводили измерение суточного диуреза после капельного введения 200 мл раствора глюкозы (Г), во 2-й день —

после введения 200 мл реосорбиластика (Р), в 3-й день — после введения 200 мл сорбиластика (С). Очередность применения препарата у каждого последующего больного менялась (у второго больного — Р в 1-й день, С — во 2-й, Г — в 3-й; у третьего больного — С, Г и Р, соответственно и т.д.).

Суточный диурез после введения Г составил $928,8 \pm 65,5$ мл, после Р — $958,6 \pm 72,7$ мл, после С — $1037,0 \pm 85,1$ мл. Учитывая значительный вариационный размах показателей диуреза в группе исследуемых, для анализа результатов нами был использован метод оценки различий сопряженных вариантов. В результате установлено, что объем диуреза после введения С превышал аналогичный показатель после введения Г на $109,0 \pm 44,5$ мл; $p < 0,01$ (на 11,6 %), после введения Р статистически достоверного увеличения диуреза не отмечалось ($+29,8 \pm 30,3$ мл; $t=0,98$).

Таким образом, препарат сорбиластик у больных с декомпенсированным хроническим легочным сердцем оказывает умеренное диуретическое действие. Результаты исследования обуславливают необходимость дальнейшего изучения эффективности применения сорбиластика в комплексном лечении больных.

ЛІТЕРАТУРА:

- Гаврилюк В.К., Ячник А.И. Хроническое легочное сердце. — Киев, 1997. — 96 с.
- Brater D.C. Drug — induced electrolyte disorders and use of diuretics // Kokko J.P. Tannen R.L., eds. Fluids and electrolytes. — Philadelphia: W.B. Saunders, 1996. — P. 693–728.
- Brater D.C. Diuretic therapy // N. Engl. J. Med. — 1998. — Vol. 339, № 6. — P. 387–395.
- Cooperman L.B., Rubin I.L. Toxicity of ethacrynic acid and furosemide // Am. Heart J. — 1973. -Vol. 85. — 831–834.
- Sheffield P.A., Turner J.S. Ototoxic drugs: a review of clinical aspects, histopathologic changes and mechanisms of action // South Med. J. — 1971. — Vol. 64. — 359–363

ПРЕДПОСЫЛКИ К ПРИМЕНЕНИЮ ГИПЕРОСМОЛЯРНОГО ИНФУЗИОННОГО РАСТВОРА СОРБИТОЛА У БОЛЬНЫХ С ДЕКОМПЕНСИРОВАННЫМ ХРОНИЧЕСКИМ ЛЕГОЧНЫМ СЕРДЦЕМ

Н.І. Гуменюк, Я.А. Дзюблік, Н.Д. Морська, Т.В. Яхніца

Резюме

Проведено изучение диуретического эффекта препарата сорбиластика, основу которого составляет гиперосмолярный раствор сорбитола, в сравнении с препаратом реосорбиластика и изотоническим раствором глюкозы у больных с декомпенсированным хроническим легочным сердцем. Установлено наличие умеренного диуретического действия сорбиластика. Результаты обуславливают необходимость дальнейшего изучения эффективности применения сорбиластика в комплексном лечении больных.

BACKGROUNDS TO THE USE OF HYPEROSMOLAR INFUSION OF SORBITOL SOLUTION IN PATIENTS WITH DECOMPENSATED COR PULMONALE

**N.I. Gumenyuk, Ya.A. Dzyublik,
N.D. Morskaya, T.V. Yahniltsa**

Summary

There have been conducted a study of diuretic effect of medicine sorbilact (hyperosmolar solution of sorbitol) in comparison with medicine rheosorbilact and isotonic solution of glucose in patients with decompensated cor pulmonale. The mild diuretic activity of sorbilact have been established. The results necessitate further study of efficacy of sorbilact in complex treatment of patients.

УДК 616.12 — 02:616.24 — 036.12:547.586.2-085

І.А. Панащук

ЕФФЕКТИВНОСТЬ КОМБІНИРОВАННОГО ПРИМЕНЕНИЯ ОМЕГА-3 ПОЛІНЕНАСЫЩЕНИХ ЖИРНИХ КИСЛОТ И АЦЕТИЛСАЛИЦИЛОВОЙ КИСЛОТЫ В КОРРЕКЦИИ СОСТОЯНИЯ СИСТЕМЫ ГЕМОСТАЗА У БОЛЬНЫХ С ХРОНИЧЕСКИМ ЛЕГОЧНЫМ СЕРДЦЕМ

Інститут фтизиатрії і пульмонології ім. Ф.Г. Яновського АМН України

Исследование влияния препарата омега-3 ПНЖК Текома на состояние системы гемостаза показало, что если в пробах *in vitro* препарат оказывает выраженный антиагрегационный эффект, то при его использовании в лечении больных клинически значимое влияние на показатели агрегации тромбоцитов проявляется не ранее чем через 2–3 недели лечения [2]. Это обусловлено необходимостью постепенного уменьшения содержания в клеточных мембранах арахидоновой кислоты (донатора индуктора агрегации тромбоксана A₂) путем ее замещения омега-3 ПНЖК. Таким образом, Теком является малоэффективным при острых состояниях, сопряженных с гиперкоагуляцией крови (острые тромбозы, тромбофлебиты,

обострения ишемической болезни сердца, тромбинфарктные пневмонии).

Вместе с тем омега-3 ПНЖК имеют и существенное преимущество по сравнению с наиболее эффективным антиагрегантом — ацетилсалicyловой кислотой (ACK): в связи с накоплением в фосфолипидной оболочке клеточных мембран их антиагрегационное действие сохраняется на протяжении нескольких недель после окончания курса лечения. Кроме того, омега-3 ПНЖК оказывают влияние и на плазменное звено гемостаза (активизируют процессы фибринолиза, снижают уровень фибриногена).

В связи с вышеизложенным, в Институте фтизиатрии и пульмонологии им. Ф.Г. Яновского АМН Украины разработан комбинированный лекарственный препарат Теком-А, созданный на основе Текома с добавлением ACK (желатиновые капсулы, содержащие 0,5 г Текома и 7 мг ACK).

© Панащук І.А., 2003